

Wees blijde in de hoop

Deze tekst staat in Romeinen 12:12.

Hoop is verwachting; men verwacht iets wat komt en de Bijbelse hoop is een zekere verwachting.

Niet zoiets van wat wij in het Nederlands zeggen: "ik hoop het van wel" zo van, het kan gebeuren, maar het kan ook niet gebeuren.

Nee, hoop in de Bijbel is een zekere verwachting, zoals een moeder die in verwachting is van een kind. Het kind is er nog niet, maar het komt.

Het kind moet groeien; in het prille begin is het nog een vormeloos begin maar dan, een aantal weken later, is het al een heel klein mensje maar nog lang niet rijp voor de geboorte. Het kind moet groeien en dat kost tijd.

Onze verwachting is, dat de Heere Jezus in ons gestalte

krijgt. Paulus schrijft aan de Galaten dat hij weeen doorstaat, totdat Christus in hen gestalte verkregen zou hebben (Gal. 4:19).

Onze hoop is dus, dat Christus in ons gestalte zal krijgen, dat het Woord van God zagezegd vlees en bloed in ons wordt.

Tot die tijd moeten wij nooit moedeloos worden maar ons verblijden in de hoop. De bijbel zegt het ons: wees blijde in de hoop.

We verblijden ons in de verwachting, dat Christus in ons gestalte krijgt Een mooi Bijbels voorbeeld hiervan is het leven van Abraham met zijn vrouw Sara.

In Romeinen 4:17/18 staat over Abraham:

Tot een vader van vele volken heb Ik u gesteld – voor het aangezicht van die God, in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.

En hij heeft tegen hoop op hoop geloofd, dat hij een vader van vele volken zou worden.

Hij wordt hier een vader van vele volken genoemd, dus niet alleen voor de Joden, maar ook voor de heidense volken.

Abraham wandelde voor Gods aangezicht en dat betekent dat hij niet wandelde voor het aangezicht van de mensen. Hij hield in alles rekening met God.

Wat voor geloof had Abraham?? Hij had geloof, dat God doden levend kan maken en het niet zijnde tot aanzijn kan roepen.

God kan door Zijn Evangelie ook bij ons het niet zijnde tot aanzijn roepen. Het ontbreekt ons misschien nog aan de zachtmoedigheid van Jezus in ons leven. God kan het niet zijnde in ons tot aanzijn roepen.

Het geloof van Abraham werd beproefd maar hij is niet beschaamd uit gekomen.

Abraham en Sara waren kinderloos, vele vele jaren lang. Maar God had Abraham de belofte gegeven, dat hij een vader van vele volken zou worden.

Die verhoring kwam niet direct; wij willen graag direct verhoring, wij willen dat God direct Zijn beloften aan ons vervuld. Maar zo ging het bij Abraham niet.

Jaar na jaar gingen voorbij en ze werden ouder en ouder. Op het laatst was hij 100 jaar en er staan in vers 19:

En zonder te verflauwen in het geloof heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, daar hij ongeveer honderd jaar oud was.

Zijn lichaam was verstorven m.a.w. hij was een dusdanige oude man geworden, dat hij niet meer in staat was om kinderen te verwekken.

Zijn lichaam was verstorven. Ook de moederschoot van Sara was gestorven; ook zij kon

menselijkerwijze gesproken
geen kinderen meer krijgen.

En dan staat er van Abraham:
*Zonder te verflauwen in zijn
geloof* heeft hij dit opgemerkt.
Abraham was niet dom; hij had
een goed verstand maar zijn
vrienden zullen mogelijk wel
eens gedacht hebben, dat hij wat
kinds geworden was.

Dan kwamen ze die twee oude,
blijde mensen tegen, en dan zei
Abraham tegen zijn vrienden:
wij krijgen een zoon, God heeft
het ons beloofd en wat Hij zegt,
gebeurt ook al zien we er nu
nog niets van.

Tussen het jaar dat God tegen
Abraham had gezegd, dat hij een
zoon zou krijgen, en het jaar, dat
Izaäk daadwerkelijk geboren is,
ligt zo'n 20 jaar.

In het begin had Abraham
misschien nog enige menselijke
hoop, dat hij nog een zoon kon
verwekken bij Sara. Maar na
een jaar was er nog geen zoon.

En dat ging zo door, na drie jaar
nog niets, na vijf jaar nog geen

zoon; na tien jaar nog geen zoon
en na vijftien nog geen zoon.
Alle menselijke hoop was nu
verdwenen; Abraham's lichaam,
was verstorven en Sara's
moederschoot ook.

Er staat in vers 18:

*En hij heeft tegen hoop op hoop
geloofd, dat hij een vader van
vele volken zou worden.*

Andere vertalingen geven dit als
volgt weer:

- *Zonder grond tot hopen heeft
Abraham toch gehoopt en
geloofd een vader van vele
volken te zullen worden.* (vert.
prof. Brouwer)

- *In hopeloze omstandigheden
heeft hij hoopvol geloofd dat
hij ...* (Leidse vert.)

- *Hij heeft tegen alle hoop in
toch geloofd, dat hij ...* (vert.
Petrus Canisius).

Hij was zogezegd: Blijde in de
hoop (Rom. 12:12). Hij was blij
en heeft waarschijnlijk tegen
zijn vertrouwelingen gezegd: "ik

word een vader van vele volken; er komt een zoon, want dat heeft Jahwé tegen mij gezegd en ik geloof, dat Hij de waarheid spreekt".

Er staat namelijk in vers 20:

... maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongelooft, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer, in de volle zekerheid, dat Hij bij machte was, hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen.

Hij werd dus versterkt in zijn geloof en hij gaf God eer. Hij had volle zekerheid. Dat staat er: volle zekerheid. Hij dacht en zei: wat God beloofd heeft, kan Hij en zal Hij ook doen! Ook al komt de verhoring niet direct.

22 Daarom ook werd het hem gerekend tot gerechtigheid.

Dat geloof werd hem gerekend tot gerechtigheid (v.22) met andere woorden: dat geloof behaagde God.

23 Echter niet om zijnentwil alleen werd geschreven: het werd hem toegerekend,

24 maar ook om onzentwil, wien het zal worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft,

25 Die is overgeleverd om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging.

In vers 23 staat dat het niet alleen Abraham toegerekend werd, maar - zo zegt vers 24 - ook ons zal het worden toegerekend, ons, die ons geloof vestigen op Hem, die Jezus, onze Here, uit de doden opgewekt heeft.

De Statenvertaling noemt hier: *Welke is overgeleverd om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.*

Niet alleen zonde vergeving: Jezus is niet alleen gestorven voor onze zonden maar Hij is ook opgewekt voor onze rechtvaardigmaking.

Dat wij als eerlijke en rechtvaardige christenen, vrijgemaakt van de macht der zonde, door het leven gaan.

En dan staat er zo versterkend in Rom. 5:1

Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, door wie wij ook de toegang hebben verkregen tot deze genade, waarin wij staan en roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Hier staat, dat wij gerechtvaardigd zijn uit het geloof, en dat wil zeggen, door het geloof in het bloed van Christus, als zoenoffer voor onze zonden, zoals in vers 9 staat:

Veel meer zullen wij derhalve, thans door zijn bloed gerechtvaardigd, door Hem behouden worden van de toorn.

Wij hebben vrede met God en we staan in de genade dat Hij, Jezus, onze rechtvaardigheid is. En er staat ook in 5:2 dat wij

roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Zoals Abraham roemde en zei: ik word een vader van vele volkeren; we krijgen een zoon ... zo roemen ook wij in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Maar daar roemen we niet alleen in want Rom. 5:3 zegt: *En niet alleen hierin, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt.*

Wij roemen dus in de hoop, maar niet alleen daarin, maar ook in de verdrukkingen roemen wij. Wij weten, dat we de verdrukkingen nodig hebben, want dat zijn kansen, gelegenheden die God ons geeft.

Wij roemen erin dat wij door de opstanding van Jezus veranderd zullen worden naar Zijn beeld. Wij roemen in de hoop op de heerlijkheid Gods.

Maar het kost net als bij Abraham tijd en wij gaan door verdrukkingen heen. We krijgen net als Abraham een

beproefd geloof, ook al zien we nog niet direct resultaat.

En de beproefdheid werkt hoop uit en de hoop maakt niet beschaamd omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest.

We kunnen er dus tegen: de liefde Gods is in onze harten uitgestort! Als ik een volle emmer water ergens instort, dan zijn het geen paar druppeltjes. Zijn liefde is in onze harten uitgestort!

En we hebben de verdrukkingen nodig en we hebben tijd nodig en we houden het geloof vast en twifelen niet, maar we geven God eer: wat Hij beloofd heeft, dat zal Hij volbrengen.

Zo zal het zijn in ons leven en we gaan weer terug naar de kerntekst waarmee we begonnen zijn uit Romeinen 12:12a

- Wees blijde in de hoop.

Wees blij in de hoop: hij komt, hij komt, zei Abraham en 20

jaar na de belofte hielden zij hun zoon Izaäk in hun armen.

Hebr. 10:23

En laten wij de belijdenis van hetgeen wij hopen (dat wij namelijk veranderd zullen worden hier in dit leven naar het beeld van Jezus) onwankelbaar vasthouden, want Hij, die beloofd heeft, is getrouw.